

Mijn doolhof

Piet van Meel

Januari 2016

Mijn leven is een zoektocht door een doolhof naar begrip van alles. Naar een overtuiging hoe alles zin heeft en werkt. Dat beeld wordt gevormd via studie, ervaringen, dromen, en eigen denken en gaandeweg groeien overtuigingen.

Inhoud

Naar de uitgang van de doolhof	Pag 4
Geloven, weten en overtuigd zijn	Pag 5
Schoonheid	Pag 8
De grotbewoners	Pag 9
Het ego en de ziel	Pag 14
Niets is er beter	Pag 15
Een druppel in de oceaan	Pag 19
Over het geheugen en de tijd, dromen en het Nu	Pag 20
Het Nu	Pag 23
Beginnend leven	Pag 24
Een druppel in de oceaan.	Pag 26
Een geval	Pag 32
Familie Aap	Pag 36
Glas voor de kerk	Pag 38
Handelaren	Pag 44
Het geweten speelt op	Pag 46
Het omstreden portret	Pag 49
Ik ervaar	Pag 66
Multi-art projecten	Pag 68
Een grensgeval	Pag 72
Leven	Pag 78
Kunst is een glimp van het vormloze	Pag 79
Moniek en Elles	Pag 80
De cirkel en het vierkant	Pag 83
Polariteit	Pag 88
Raadselachtige problemen	Pag 94
Relaxperience	Pag 107
Stilte	Pag 109
Sudoku en onze kijk op de wereld	Pag 110
Trillingen	Pag 112
Universum	Pag 114
Eckart Tolle- de kracht van nu	Pag 115
Sirsasana	Pag 117
Martha's geheime droomdans	Pag 120
De hele mens	Pag 125
Creativiteit	Pag 127

Gedachten	Pag 128
De Omvorming	Pag 130
De tijd en het gevoel	Pag 133
De zintuigen en de dood	Pag 135
De boom	Pag 134
Over de rode looper	Pag 137
Lotusbloem	Pag 139
Muizen en motten	Pag 142
Templo del soul	Pag 145
Titania en haar scheppers	Pag 149
Een barre tocht	Pag 150
Eerste toegift: de schoolkrant in Juni 1963	Pag 157
Tweede toegift: de schoolkrant in November '63	Pag 160
Overtuigingen	Pag 163
Boekenlijst	Pag 164

Naar de uitgang van de doolhof

Wat er zich in ieders en ook mijn hoofd afspeelt is een mengeling van denken, weten, overtuigingen, emoties, fantasieën en dromen. Die fantasieën en die dromen hebben vaak een onbekende bedoeling en betekenis. Dat denken lijkt een stevige basis te hebben maar naarmate de tijd verder gaat veranderen de gedachten en ook het geloven. De overtuigingen hebben een langere houdbaarheids-termijn maar hun plaats wordt na verloop van tijd toch ook ingenomen door andere.

Alles bij elkaar is er in het hoofd gedurende het leven een tocht gaande door een doolhof, waar alles zijn waarde en plaats heeft, maar waar het geheel zo op het oog geen logisch samenhangend bouwwerk is. Bij het bereiken van de uitgang van de doolhof is er een bevrijding, maar die ervaring valt buiten ons leven en die kunnen we dus niet beschrijven. Dat zouden we trouwens ook niet in woorden kunnen uitbeelden en de huidige doolhof is van binnen interessant genoeg.

Tijdens de gang door de doolhof is het heel moeilijk om het totale patroon te overzien. Van bovenuit is het heel wat eenvoudiger. Dat is mogelijk in de fase tussen de levens.

Op de tocht door de doolhof worden steeds routes verkend, de een doodlopend en de ander veelbelovend. Na iedere verkenning wordt er kennis toegevoegd. Het beeld van het geheel groeit naarmate de uitgang van de doolhof dichterbij komt. Ieder stukje van de doolhof wordt hier beschreven en het resultaat van de verkenning van ieder stukje wordt toegevoegd aan het geheel van overtuigingen. Daarom staat er op de plaatsen waar iets bereikt wordt telkens een verwijzing naar het geheel van overtuigingen dat bij de uitgang, op het einde van dit boek, wordt getoond.

Geloven, weten en overtuigd zijn.

Vroeger toen ik op de lagere school zat werd me ingepeperd dat je moest geloven wat de priesters en de kerk zeiden. Mensen die niet geloofden waren in onze ogen zielige mensen. Die stonden toch echt wel een flink trapje lager op de ladder. Ik kende in die tijd niemand die ervoor uitkwam dat hij niet alles geloofde. Het hoogste wat je kon bereiken en waar mee je dacht dat je echt in aanzien zou staan, belangrijk zou zijn en ook nog eens een goed mens voor de medemens zou zijn, was priester worden. Misdienaar was een eerste pril stapje en het van buiten leren van alle latijnse teksten was een uitdaging. Er waren ook kinderen met een huisaltaar waarmee ze priester speelden.

Protestanten waren in onze ogen ook een mindere bevolkingsgroep. Hun kerk was lelijk en leeg en wij gingen niet met hen om. Wat later kwam ik er achter waarom de protestanten er waren gekomen. Dat het een reactie was op schreeuwende misstanden in de kerk. Dat priesters niet mochten trouwen en dat die regel was ingevoerd omdat ze zich als de haan van een heel dorp of stad gedroegen. Dat de aflaten verkocht werden uit geldelijk gewin en een vunzige commerciële praktijk waren. Dat mensen vermoord en verbrand werden omdat ze de kerkelijke leringen niet onderschreven of ondergroeven. Zoals bijvoorbeeld dat de aarde rond was en rond de zon draaide in plaats van andersom. En dat die mensen achteraf toch gelijk hadden en dat nooit kregen.

Ik kreeg een eigen mening en kwam daarvoor uit. Ik werd door een priester die dat niet accepteerde kapot gepest. Waarschijnlijk was hij de eerste die me echt beschadigd heeft. Ik kwam erachter dat priesters en priesterstudenten hun handen niet van elkaar af konden houden en dat er daarover heel geheimzinnig gedaan werd. Ik merkte hoezeer de mensen die toch het ultieme voorbeeld moesten geven zelf grote zondaars waren tegen de geboden die ze aan anderen met alle middelen oplegden.

Door dit alles keerde ik me resoluut af van de kerk. Ik ging kritisch naar alles kijken en luisteren en merkte wat een enorm crimineel complot dat instituut was.

Dat was het moment dat ik besloot dat ik niets meer geloofde. De definitie van geloof was: geloof is voor waar aannemen op gezag van een ander. Daar deed ik niet meer aan mee.

Van mijn zeventiende jaar tot mijn ongeveer zevenenvijftigste jaar voelde ik me agnost. Geen atheïst, want voor mij was niet bewezen dat er al dan niet een God is dus kon ik alleen maar menen dat ik het niet wist. Alles wat echt aangetoond kan worden, gehoord, gezien, gevoeld, gemeten, bewezen, etcetera, dat nam ik aan als waar en al het andere stopte ik in een doos van dingen die ik niet wist of niet zeker wist en waarvan ik de waarheid vooralsnog zeker niet aannam.

In het decennium dat daarop volgde raakte ik vrij snel overtuigd van veel zaken. En een overtuiging is voor mij een weten zonder dat daar bewijzen voor liggen en zonder dat het aangetoond kan worden. Dat is een hele ommezwaai. Een overtuiging kan voor mij net zo sterk of zelfs sterker zijn dan wetenschappelijk weten. Het aantal onderwerpen waar overtuigingen gelden is ook veel en veel groter dan het veld van weten. Onderwerpen die ik vroeger geloofde en later als onzin bestempelde ging ik in een ander daglicht zien. En dit gebeurde met name door de boeken van Walsch en andere spirituele leiders uit de jaren van na ongeveer 1990.

Heel veel dingen die voor mij vraagtekens waren geworden doordat ik het geloven afwierp kregen een andere inhoud. Bijvoorbeeld het beeld van God.

God was vroeger een man met baard op een wolk. Die vaardigde allerlei geboden uit en wie daartegen zondigde ging naar de hel. Maar ook werd gezegd God is Liefde. Ik vroeg me daarna af hoe het te rijmen was dat iemand mensen voor eeuwig de hel in stuurt omdat hij geboden uitvaardigt waartegen die mensen zondigen. Waarom gaf hij hun dan een eigen wil? Waarom gaf hij hun de mogelijkheid om te zondigen? Een liefdevolle moeder zou nooit zo met haar kinderen omgaan.

Walsch zegt dat alles en iedereen God is. En dat God alles weet maar de schepping nodig heeft om te kunnen ervaren en het daardoor alleen maar echt kan weten. Dat hij niets gebiedt of verbiedt.

Ik besepte tegelijk dat het wetenschappelijk weten ook maar betrekkelijk is. Onomstootbare wetenschappelijke stellingen blijken steeds opnieuw achteraf toch niet waar te zijn. Een absolute waarheid is de wetenschap niet gegeven.

Mijn overtuigingen groeiden tot een voor mij logisch samenhangend geheel. Dat heeft vele aspecten (liefde, dood, schoonheid, relativiteit, zelf en ego, de tijd) en die komen in de navolgende teksten tot uitdrukking. Frappant is ook

dat de figuur Jezus prima in dat beeld past, als alles om hem heen weggelaten wordt.

Op het einde geef ik een opsomming van een aantal boeken die mij hielpen om tot overtuigingen te komen. Er zijn ook valkuilen geweest zoals de boeken van Sitchin die ik geweldig interessant vond maar achteraf toch bestempel als “waarschijnlijk wel knap verzonnen maar niet waar”.

Ik vroeg me wel eens af “Waar zit het hem in dat ik er zeker van ben dat ik overtuigd ben en niet langer twijfel over een onderwerp.” Ik hoef niet meer af te gaan op het gezag van een ander om te geloven. Ik heb geen bewijs meer nodig om iets zeker te weten en om als er geen bewijs is me agnost te noemen. Ik heb geen gezag van een ander en geen bewijs nodig om overtuigd te zijn. Daarvoor geldt iets dat veel hoger is.

Je kunt het vergelijken met liefde voor een partner of je kind. Als je overtuigd bent van liefde voor een ander dan heb je geen bewijs nodig. Dat voel je met heel je wezen. Dat gaat ver uit boven het verstand en een bewijs. Dat gevoel werkt met alle zintuigen en nog meer. De zintuigen voeden het verstand en de voeding van het gevoel is niet bekend en is boven-zintuiglijk en niet aantoonbaar. Maar evengoed is de zekerheid die je bijvoorbeeld over liefde voor jouw kind hebt rotsvast. Op een vergelijkbare manier zijn mijn overtuigingen gegroeid. Door het tot me nemen van erg veel literatuur over vele onderwerpen en deze op me in te laten werken en met elkaar in verband te brengen. De eerste die me op het goede pad bracht er was Walsch die bij alle vraagtekens die ik over religie, de kerk, God etcetera heb mij voorzag van een eerste overtuiging. Zie op het einde een lijst van boeken die mij vanuit deze eerste overtuigingen verder brachten.

Mijn overtuigingen komen in dit boek gaandeweg tevoorschijn. Het verhaal over de grot van Plato is hierbij ook een belangrijk uitgangspunt.

Schoonheid

Mooi zijn is de expressie
van het innerlijk bewustzijn
van de schoonheid

Met de ogen toon je dit
en ook daarmee zie je dit

Houden van is de expressie
van de innerlijke overtuiging
van de liefde

Met het gevoel toon je dit
en ervaar je dit

Illusies zijn de expressie
van de innerlijke beperkingen
van het waarnemen

Met het verstand denken we
en door inspiratie weten we

Rust en geduld zijn de expressie
van het innerlijke besef
van de oneindigheid

In stilte ervaar ik dat
en deel ik dat.

(overtuiging 1)

De grotbewoners.

Vrij naverteld van Plato (428 voor Chr).

Wij woonden met alle mensen van ons dorp in een grote grot. Dat was onze wereld en daarbuiten was er niets. Die grot was voor ons gevoel ontzettend groot en we konden er in dwalen tot we de weg bijna niet meer terug konden vinden.

We huisden in een ruimte binnen die grot die er als een zaal uitzag, als een bioscoop.

Ieder gezin zat in een rij en ik met mijn broers en zusjes en vader en moeder zaten op rij tien.

De zaal was heel donker en er was bijna geen licht. Maar wij wisten niet beter dan dat dat normaal was. Wij konden lezen en schrijven in dat minieme licht want onze ogen waren erop aangepast. Overdag ging ik samen met de andere kinderen naar school en we kregen les in lezen, rekenen en schrijven. Ook in tekenen, muziek en lichaamsbeweging. Een hoofdvak was bewegingsleer. Daarbij werden we onderwezen in de bewegingen van de schaduwen.

Alle rijen in onze woonzaal keken namelijk uit op een grote vlakke wand waar bewegingen op te zien waren. De wand was vaag verlicht en over die wand dreven schaduwen. Die schaduwen gingen over die wand heen en volgden een bepaald patroon. Alle voorouders van ons hebben altijd in de grot gewoond. Wij konden ons geen andere wereld dan de onze voorstellen. Tot duizenden jaren terug is bijgehouden wie van welke mensen de voorouders en nakomelingen zijn. Ook dat is een vak op school: genealogie. Wij leerden de grote lijnen van dat vak op school. Maar mensen die erin gespecialiseerd waren bepaalden via die wetenschap welke mensen al dan niet samen een echtpaar mochten vormen en kinderen maken. Als mensen zich daar niet aan hielden zouden de kinderen misvormd geboren kunnen worden werd ons geleerd.

Het patroon van die schaduwen was ook een tak van wetenschap. Na een bepaalde tijd verdween het licht en waren er ook geen schaduwen meer te zien, maar als het licht er was kwamen de schaduwen, maar niet volgens een vast ritme en ook niet altijd. Het was altijd een verrassing als ze kwamen. De wetenschappers die dat analyseerden heetten waarzeggers. Dat zat als volgt. Alle kenmerken en eigenschappen van de schaduwen werden vastgelegd en geanalyseerd. De richting van de beweging, de mate van transparantie, de vormen, de momenten waarop ze te zien waren, hoe vaak en hoe dicht na elkaar, etcetera.

Al die gegevens werden met elkaar in verband gebracht en dat zat allemaal in een grote gegevensbank. Er werden statistieken aangemaakt van het voorkomen en de vorm van de schaduwen en van allerlei andere kenmerken. Die statistieken werden gebruikt om voorspellingen te doen en daar werd weer de verwachting aan gekoppeld dat het welzijn van ons dorp zou veranderen. Ten goede of ten kwade.

De uitkomsten waren altijd onzeker en de voorspellingen kwamen niet altijd uit. Sommige waarzeggers hadden een hogere score van voorspellingen die klopten dan andere. Er was ook een groep mensen die geen statistiek en wetenschap bedreven. Die andere groep leerde de mensen dat hun eigen gedrag dat van de schaduwen beïnvloedde. Dat er een wisselwerking was. Dat was geen wetenschap maar geloof en de leraren ervan hadden veel gezag. Zij hadden de hoogste maatschappelijke positie, en werden graalridders genoemd. Ik geloofde daar heilig in. Toen ik nog erg jong was kwam ik altijd vroeg uit bed en probeerde de eerste jongen te zijn die de poort van de ruimte van de graalridders was. Ik was altijd blij als ik de eer had om als eerste de poort open te doen voor de eerste ridder of dame. Hun uitspraken waren voor mij onbetwistbaar en ook voor veel mensen in ons dorp. Zij leerden ons dat er bijzondere en frequente schaduwen zouden verschijnen als wij aardig en behulpzaam voor elkaar zouden zijn.

Er waren ook mensen die dat onzin vonden en alleen aan zichzelf dachten en nooit iets voor een ander over hadden. Die mensen schaarden zich achter de waarzeggers.

Er waren globaal twee richtingen in ons dorp. Mensen die achter de wetenschappers stonden en de gelovigen van de graalridders.

Ik was zeventien jaar toen ik kritischer begon te denken en niet meer alles zonder meer aannam. Ik werd helemaal in beslag genomen door verhalen uit de geschiedenis. Zo waren er ooit twee mensen geweest die een tocht gingen ondernemen, buiten ons dorp. Er was nergens een mogelijkheid om de grot te verlaten. Er was wel heel ver weg ergens een heel zwak puntje licht. Daar kon je niet komen, werd door iedereen gedacht. Dat was ontzettend ver weg en hoog boven een gladde wand. Het verhaal ging dat die twee mensen naar dat lichtpuntje waren gegaan en dat na een paar weken dat lichtpuntje even uit ging en toen weer aan. Daarna is er van die twee nooit meer iets vernomen. Een ander verhaal was dat er een jongen en een meisje ook geprobeerd hadden naar dat punt te gaan. Ook toen ging dat lichtpuntje uit en aan. Vervolgens hoorde men weken en maanden niets van hen. Toen ook van hen

gedacht werd dat zij verongelukt en dood zouden zijn kwam het meisje terug. Zij vertelde heel bijzondere verhalen die men helemaal niet kon begrijpen. Zij zei ook dat de kennis van de waarzeggers niet klopte. Dat de statistieken heel anders uitgelegd moesten worden. Het ergste was dat ze zei dat er geen verband was tussen het gedrag van ons mensen en het voorkomen van de schaduwen. Daarmee haalde zij zich de woede op de hals van zowel de waarzeggers als van de graalridders en -dames. Er kwam een proces dat twee weken duurde en daarna werd zij veroordeeld tot de dood door het drinken van een gifbeker.

Ik vond die verhalen uit het verre verleden heel spannend. Ik werd erg aangetrokken door het grensverleggende denken van die vroegere mensen en de avonturen die zij meegemaakt moesten hebben. Hoe meer ik er over nadacht hoe verder mijn overtuiging vorm kreeg dat er meer moest zijn dan onze grot. De grote vraag was steeds: wat is de oorzaak en betekenis van die schaduwen?

Ik nam alleen mijn zusje Ank in vertrouwen en samen bedachten we een plan. Ank bedacht welke uitrusting we moesten hebben: touwen, nagels en hamers om de bergwanden te beklimmen. Welk voedsel we mee zouden nemen en welke kleding. Ik verkende de mogelijke routes en de hindernissen die we tegen zouden komen.

Op een nacht gingen we, stiekem, want we wilden niet het risico lopen dat we tegengehouden zouden worden. Ank schreef een brief voor onze ouders en verzekerde hun dat wij geen onnodige risico's zouden gaan lopen.

Na vier dagen kwamen we voorbij een grote bocht in de wand en werden ineens verblind door een fel licht. Dat was vanuit ons dorp het piepkleine lichtpuntje en nu een grote lichtbron. We knepen onze ogen dicht en het duurde ruim een dag voordat we gewend waren geraakt aan de lichtsterkte. We konden toen in die richting kijken waarvandaan dat licht kwam en keken in een lange tunnel. Die was afwisselend een of twee meter breed en even hoog. We konden daardoor maar moesten hele stukken diep door de knieën gebogen lopen en vaak zelfs kruipen.

Gaandeweg vorderden we en werd ook het licht sterker. Na weer twee dagen lopen kwamen we weer om een bocht en was het licht oogverblindend. We gingen zitten met de ogen gesloten en wachtten tot ook hier de ogen zich aangepast hadden. We liepen verder om die bocht en kwamen in een grote grot die maar drie wanden had. Een vierde stuk was open en we keken in een

heldere blauwe lucht. We waren stomverbaasd door dat beeld. De helderheid, de warmte en de intense straling leek wel achter onze ogen in ons hoofd te exploderen.

We moesten een tijd hieraan wennen en daarna genoten we hier lang van. Daarna liepen we aarzelend tussen de wanden links en rechts naar dat open stuk.

Boven ons was gesteente en onder ons liep de grond geleidelijk naar beneden. We zagen voor ons een groene vlakte met de meest vreemde vormen. We begrepen hier niets van, hadden nooit zo iets gezien en nu, later, weten we dat het gewoon gras was, maar toen was het verbijsterend van vorm en kleur. We vielen van de en verbazing in de andere.

We zagen een meer en bomen en struiken en bloemen en vlinders en boven dat alles de zon. We wisten toen nog niet dat die dingen zo heetten en wij zagen alleen maar een groot wonder.

Het meest perplex waren we toen we wezens zagen lopen op vier poten. Ze hadden geen gladde huid zoals wij maar waren helemaal behaard. Ze maakten onbegrijpelijke geluiden en liepen het gras te eten. Er waren heel veel van die dieren en toen zagen we een einde verder een man die een lichaamsbouw had zoals die van ons.

We gingen naar hem toe en begroetten hem. Hij reageerde met onbegrijpelijke klanken. Daar konden we niets mee. Ik kon echter in het stralenpatroon rondom hem zien wat hij bedoelde. Zijn gedachten waren kristalhelder af te lezen en waren zichtbaar in die aura om zijn lichaam heen.

Hij vertelde van de andere mensen die eerder uit de grot waren gekomen en die hij opgevangen had. Op basis van hun verhalen was hij op onderzoek uitgegaan en had ontdekt wat de achtergrond van de schaduwen op de wand in de grot waren. Het waren schapen en andere dieren die hier rondliepen. Die

liepen zo nu en dan rond een grote spleet in de bergwand en zij waren de oorzaak van de bewegende schaduwen.

Dat was ineens voor ons zonneklaar. Alles was ineens zo duidelijk als maar kon. Allerlei vragen waar we mee hadden gezeten en onze groep al vele eeuwen met ons werden ineens opgelost. Ook werd ons glashelder welke verkeerde aannames er waren bij de wetenschappers in de grot. En dat het geloof van de graalridders wel mooi was maar toch geen logische basis had. Het lopen van de schapen zou volgens dat geloof immers bepaald worden door het gedrag tussen ons mensen onderling. Dat was toch wel uitermate onwaarschijnlijk, begrepen we nu.

Alles was zonneklaar en tegelijk waren er ontzettend veel nieuwe vragen. Wij begrepen dat het zinloos was om terug naar de grot te gaan. Nooit zouden onze medebewoners ook maar een beetje kunnen begrijpen wat wij zouden proberen te vertellen. Wijzelf zouden ook zeker niet meer gedurende lange tijd daar willen blijven. Ank en ik besloten ons verdere leven op de toekomst te richten en niet langer op het verleden in de grot. Dat hoofdstuk sloten we af. Met moeite. *(overtuiging 1 en 2)*

Het ego en de ziel

Het ego zegt: "ik ben wat ik doe". Maar als ik niets doe ben ik er toch nog.

Het ego zegt: "ik ben wat ik heb." Maar als ik niets heb ben ik er ook nog steeds.

Het ego zegt: "ik ben wat ik denk wat een ander van me denkt."

Maar als ik dat niet denk ben ik nog steeds dezelfde.

Het ego zegt: "ik ben wat ik voel". Maar als ik even niets voel ben ik er toch nog.

Het ego zegt: "ik ben wat ik denk." Maar als ik niets denk ben ik er nog evengoed.

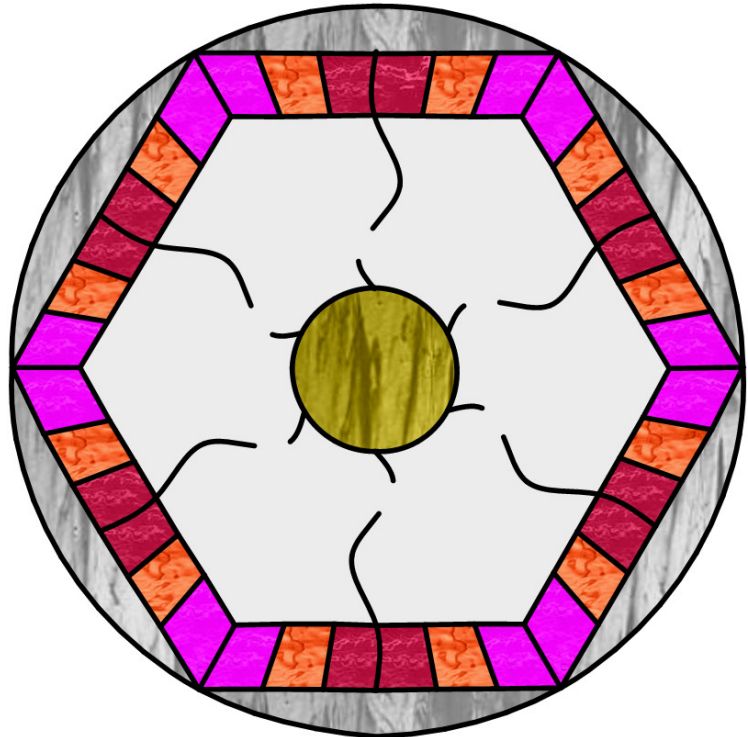
Het ego zegt: "ik ben mijn verleden."

Maar het verleden is voorbij en ik ben er nog.

Al wat het ego zegt is tijdelijk en het ego is dat ook.

Wat overblijft is niet tijdelijk, dat ben ik Zelf ofwel de ziel.

(overtuiging 8 en 14)

Niets is er beter

Er was een katheder in mijn lies ingebracht. Ik hoopte dat het beeld dat via die katheder tevoorschijn zou komen gerusstellend zou zijn. Er waren grofweg drie mogelijke vervolgtrajecten; verder met medicijnen, met dotteren of met opereren. Ik rekende er wel op dat ik er met medicijnen van af zou komen. Na dat onderzoek werd ik naar mijn kamer teruggedren en wachtte de conclusie af. Kort erna kwam de cardioloog. Hij zei dat ik gedotterd zou moeten worden. Hij legde op het scherm uit dat er twee extra vaten door het lichaam waren aangemaakt die het verminderde functioneren van die kransslagader deels konden opvangen. Anders was het afgelopen vrijdag waarschijnlijk al fataal afgelopen. Het was nu dinsdag.

Er was dus een vernauwing in de kransslagader en die was drie dagen ervoor dichtgeraakt waardoor mijn hartinfarct ontstond. Er waren cellen afgestorven en dat had men bij de bloedanalyse gezien. De cardioloog zei dat er gedotterd zou moeten worden. Ik vroeg wanneer dat zou gebeuren en hij zei dat dat afhing van de beschikbare ruimte maar dat het binnen een of een paar dagen zou gebeuren.

Ik moest wel even slikken. Van angst of onzekerheid was geen sprake. Waarom ik dat helemaal niet had weet ik niet zeker. Misschien omdat het allemaal zo vlug ging.

De cardioloog was nog maar net weg of er stonden al twee mannen in indrukwekkende pakken van de ambulance met een ambulance-bed op mijn kamer. Ik werd heel vriendelijk maar beslist en snel vastgesnoerd en naar de ambulance gereden. Die zette zijn sirene aan en reed even later met 140 kilometer per uur naar Heerlen. Ik wist het niet zeker: was dit een truc omdat er geen andere ambulance beschikbaar was en men dus maar zei dat het spoed was, of was het echt spoed? Het was erg indrukwekkend om te beseffen dat het nu eens niet om een onbekend slachtoffer ging die in de ambulance met sirene werd gereden. Ik was het zelf! Ik kreeg een brok in de keel en tranen in de ogen.

De deur ging open en ik werd het ziekenhuis in gereden. De chauffeur vroeg: hoe lang doe je er ver om in Heerlen te komen, ik zei: "pakweg 25 minuten". Hij zei: "Ik heb er 14 minuten over gedaan en heb ook nog een file gehad". "Hoe heb je dat dan gedaan?" "Ik heb die over de vluchtstrook gepasseerd", zei hij.

Ik werd in een operatiekamer gereden. Een kleine zaal vol met indrukwekkende techniek. Ik was compleet zonder medicijnen of verdoving en keek vol interesse rond. Enkele assistentes bereidden alles voor. Ik kreeg een kleine plaatselijke verdoving op mijn pols. Alles ging heel steriel en nauwkeurig en efficiënt in zijn werk.

De cardioloog kwam binnen, werd in zijn tenu geholpen en legde me uit hoe het verder zou verlopen. Daarna kon ik alles tot in detail volgen: de commando's, de reacties van de assistentes, de controle van mijn reacties. Achter glas zaten mensen die ook achter monitors hun werk deden en alles werd op video vastgelegd.

Ik liet alles gelaten over me heen komen. Ik was totaal niet bang of ongerust over de afloop. Ik had alle vertrouwen.

De cardioloog zei: "wanneer is het gebeurd, afgelopen vrijdag, nou dan is het er al drie dagen geleden. Ik ben benieuwd of ik er nog wel door kan komen ". Dat was geen geruststellende opmerking. Als het hem niet zou lukken, wat dan? Dan zou ik alsnog geopereerd moeten worden.

Het resultaat in glas-in-lood.

Ik lag er zo'n twintig minuten toen ik met mijn ogen dicht bedacht hoe de kathedraal door mijn pols was gestuurd. Hoe die door mijn arm omhoog was geschoven en bij mijn hart was gekomen. Ik was in de grote donkere ruimte van mijn borst. Het was alsof het een zwarte grot was. Ik zag wat van me verwijderd een klein trillend wezen in die zwarte grot. Ik voelde de angst van dat wezen. Ik nam dat waar en voelde heel intens met dat wezen mee, heel intens. Ik was op dat moment niet mijn gewone ik, maar iets dat niet te beschrijven is. Waar geen woorden voor zijn die ook maar in de buurt komen van een beschrijving. Er waren geen gedachten meer, alleen een heel intens gevoel van houden van dat wezen en een drang om te helpen of te geven. En dat gebeurde dan ook: ik gaf een grote golf van liefde aan dat wezen, stuurde die golf naar haar toe, als een massieve wolk.

Daarna kwamen er gedachten die ik er heen stuurde: "maak je niet ongerust, het komt goed", "je kunt erop vertrouwen dat het goed komt". Meteen toen die gedachten kwamen, die ik er spontaan heen stuurde, stond me dat tegen. Ik vond die gedachten banaal. Het geweldige van die golf liefde werd erdoor tekort gedaan. Ik wilde er geen gedachten heen sturen, niet vanuit mijn verstand. Dat verstand moest zich er niet in mengen. Die korte zending van liefde kwam uit mijn ziel. Zonder twijfel. Mijn ziel waarvan geen beeld is en dat je niet met woorden kunt afbeelden, ook niet in je gedachten. Ik wist dat mijn ziel die liefde had gestuurd.

Ik vond het jammer dat dat zo kort duurde, maar wist dat die massieve liefde aangekomen was. Ik wilde wel meer sturen maar het moment was voorbij. Het deed me even denken aan een moment van liefde dat ik wel eens heb voor voor een klein ongerept meisje, mijn kleinkind. Maar dit was van een veel indrukwekkender orde. De dagen erna probeerde ik wel of ik in de buurt kon komen van dat heel indrukwekkende moment, dat lukte me nooit echt, maar als ik het maar probeerde kreeg ik meteen een brok in de keel, tranen in de ogen en soms een huilbui.

De operatie ging perfect en het herstel de dagen daarna ook, uitzonderlijk goed en voorspoedig. Ik bedacht dat er geen grotere gift aan mijn hart gegeven had kunnen worden. Ik was dankbaar voor dit gebeuren. Ik beseftte dat ik voor het eerst in mijn leven mijn ziel had waargenomen en werd heel vaak emotioneel als ik eraan dacht of er over sprak. Dit hartinfarct heeft me verrijkt met wat ik als een spirituele ervaring beschouw.

Ik vatte het samen: